

КОРАНЪТ

ИЗВОР ЗА ИЗЦЕЛЕНИЕ НА

ЧОВЕЧЕСТВОТО

„О, хора, при вас дойде поучение от вашия Аллах и изцеление на онова, което е в гърдите и напътствие и милосърдие за вярващите“ (Юнус, 10: 57)

Коранът има различни наименования като Фуркан, Зикр, Бешир и др. Но както се споменава и в горния аяет, сред всички тези въздействащи и смислово богати изрази „изцелението“ има своето достойно място. Най-важната причина за това е, че думата „изцеление“ обхваща освобождаване, излекуване от всякакви телесни и психологически неразположености и болести.

Онова, което представлява лек за сърцата е и лек за тялото. Само, че Коранът говори за сърцата и поставя ударението върху тях. Защото щастието на човека на тоя и на отвъдния свят зависи от сърцето му. Когато сърцето му е здраво, нещата са в ред, но ако сърцето се разболеет, тогава и мисълта и действията куцат. Защото човек разбира и обича със сърцето си, със сърцето си мрази. С него желяе и отрича. Като че ли сърцето е леговището на душевните потайности и качества. От тази гледна точка, този, който плени сърцето, владее и човека. След като целта на Корана е човека, а центърът на духовния живот на човека е сърцето, то лечебните свойства на Корана се проявяват и тук.

Коранът е изцеление за човечеството, защото той е ръководство за действие в жизнения път на човека. Той го спасява от бездната на безделието, нерешителността и съмненията. Не му дава възможност да се лута безцелно и без ориентир сред хилядите различни идеологии, вери, възгледи и начини на живот. Не му позволява да се чуди какво да избере и по кой път да поеме пред-

вид различните примамки и заблуди. Не го оставя сам сред мощните приливи и отливи на живота. Предоставя му всякакви повели и указания, за които да се хване и да се закрепи. Указва му на кого да служи, как да служи, според кое да определи поведението си, по какви принципи да заживее, кое да приеме за правилно и кое да отхвърли, кое да люби и кое да мрази. Ето по всички тези въпроси Коранът никога не е оставил сам човека. Иначе как ли би изглеждал човешкият живот?

Коранът е изцеление за човека, защото не го оставя сам като му обявява, че негов приятел е стопанинът на всичко на тоя свят – Аллах. Той е такъв приятел, Който владее всичко в света; дарява хората с милост; прави ги мили или ги унижава, а онези, които Го молят за помощ, ги подпомага. Той е Господарят на тоя и отвъдния свят, притежател на най-важните и най-висшите качества. По такъв начин човек е ощастливен с „приятелството на Аллах“, защото той винаги изпитва необходимост от нечия подкрепа, привързаност и приютяване. Само по този начин той преодолява безпокойствата във вътрешния си мир. Именно Корана известява на човека, че не жалките създания и същества са тези, към които той трябва да се привързва и се приютява, а извечният Аллах. През целия си живот вярващият човек се стреми да се сдобие с Неговото приятелство. Затова се бори и се труди непрестанно и неуморно.

Коранът е изцеление за човечество-

то, защото обявява, че животът не е само на тоя свят и че истинският и вечният живот започва именно след смъртта. Той го спасява от мисълта, че е осъден да бъде преходен и тленен, че е същество, което утре ще изгние и ще изчезне. По такъв начин Коранът премахва въпросите, тревогите и страховете, които смъртта поражда у човека с напредването на възрастта и годините. Дори като облекчава възможните евентуални страхове и фобита у някои хора им помага да придобият нормална психология. Дори може да се превърне в извор на радост у някои хора, открили Аллаховата обич. Факта, че с напредването на годините хората се отдават на ибадети, е старанието им да превърнат в атмосфера на надежда и радост страха от смъртта, надвиснал над душевния им мир.

Коранът е изцеление за човечеството, защото поставя живота като една изключителна възможност пред човека. Признава му един безкрайно ценен земен шанс. Защото този живот се е образувал от ценности и красоти, които нито едно око не е сънувало, нито едно ухо не е чуло, нито един човек не е мечтал. /Бухари/. Това са такива ценности, пред които бледнеят онези, цели, по които тича човек през целия си живот.

Човек разбира, че не си струва да ги има за цел, да губи сили и енергия по тях. Няма съмнение, че това е една от най-ценните благовестия за човека. Коранът признава тази възможност на човека измежду всички живи твари.

Коранът е изцеление за човечеството, защото човекът е същество, изпълнено от грижи, притеснения, съмнения, тревоги за бъдещето и различни противоречия в чувствата и мислите си. Лечението на всички тези неща

става възможно именно чрез привързаността към повелите и препоръките на Корана. По такъв начин човек се освобождава от тежестта на враждата и омразата, които си таили в душата му, освобождава се от болестта на завистта, която му доставя нерадост и нещастия, постига свободата от различните психологически неразположености, причинени от двуличията и гнева. Отгърсва се от лапите на подражанията, фанатизма и злите намерения. Когато се успокоят и улегнат вълните, бушуващи във вътрешния му мир, душата постига покой и благополучие. Разрушава се печалта и безпокойството, което притиска сърцето му и човек отправя с надежда и желание взор в бъдещето. По такъв начин животът престава да бъде само едно безкрайно и безсмислено тичане, което изтощава човека и се превръща в едно състезание за творение на безкрайни добрини и красоти.

Коранът е изцеление за човечеството, защото е своеобразен лек против „отчуждението“, тази разпространена болест на съвремените ни. Защото нашият любим Пейгамбер повелява: „Няма полза от човека, който не обича и не го обичат“ (Ахмед б. Ханбел). Отчуждението води до откъсването на човека от реалността, до заробването му от чувството на самотност и безнадеждност. Единствено Корана разкрива нови врати и възможности пред човека, когато той е обграден от всички страни с безизходица; когато всички светлини на надеждата са изгаснали, той го подкрепя да се изправи на крака и да тръгне напред.

Коранът е изцеление за човечеството, защото помирява човека със самия себе си. Вярващият притежава чувство на дълбока признателност към Аллах заради благодеянията

към Него. За него не съществува падане в душевна бездна, защото целият му живот протича в търсене смисъла на този живот. Човек с все сили се труди, за да си осигури живот на отвъдния свят. Погледът с надежда в бъдещето е станал негов жизнен девиз. Той притежава сила и увереност за преодоляване на всякакви трудности и притеснения, които биха му се изпречили в живота. Защото вярва, че има начини и средства за преодоляване на всяка трудност, че бедствията и нещастията са дадености от Аллах, поради което търпеливо трябва да ги приеме. (ел-Бакара, 2: 155)

Сейид Кутуб е може би единственият, който по най-сърдечен начин разкрил тази атмосфера на изцеление и благодат на Корана. Затова нека с неговите мисли да довършим и това наше изложение: „Моите благодарности пред Аллах, Който ме ощастливи с известно време живот в сянката на Корана. Там вкусих сладостите на онези блага, които никога не бях вкусил в живота си. Там усетих вкуса на тази благодат, която извисява живота, очиства го от мръсотията и го прави свят. Аз съм един беззащитен раб. И какво велико благоволение е този голям дар за човека. Колко възвишена е висотата, до която животът се издигна благодарение на тази Книга! Колко висша е тази длъжност, с която великодушният Аллах е възнаградил човека. Аз живях в сянката на Корана, като наблюдавах от висините живота извън исляма, в който хората придават значение на дребните и незначителните неща...“